

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségre felépíthessük!”

MÉGIS

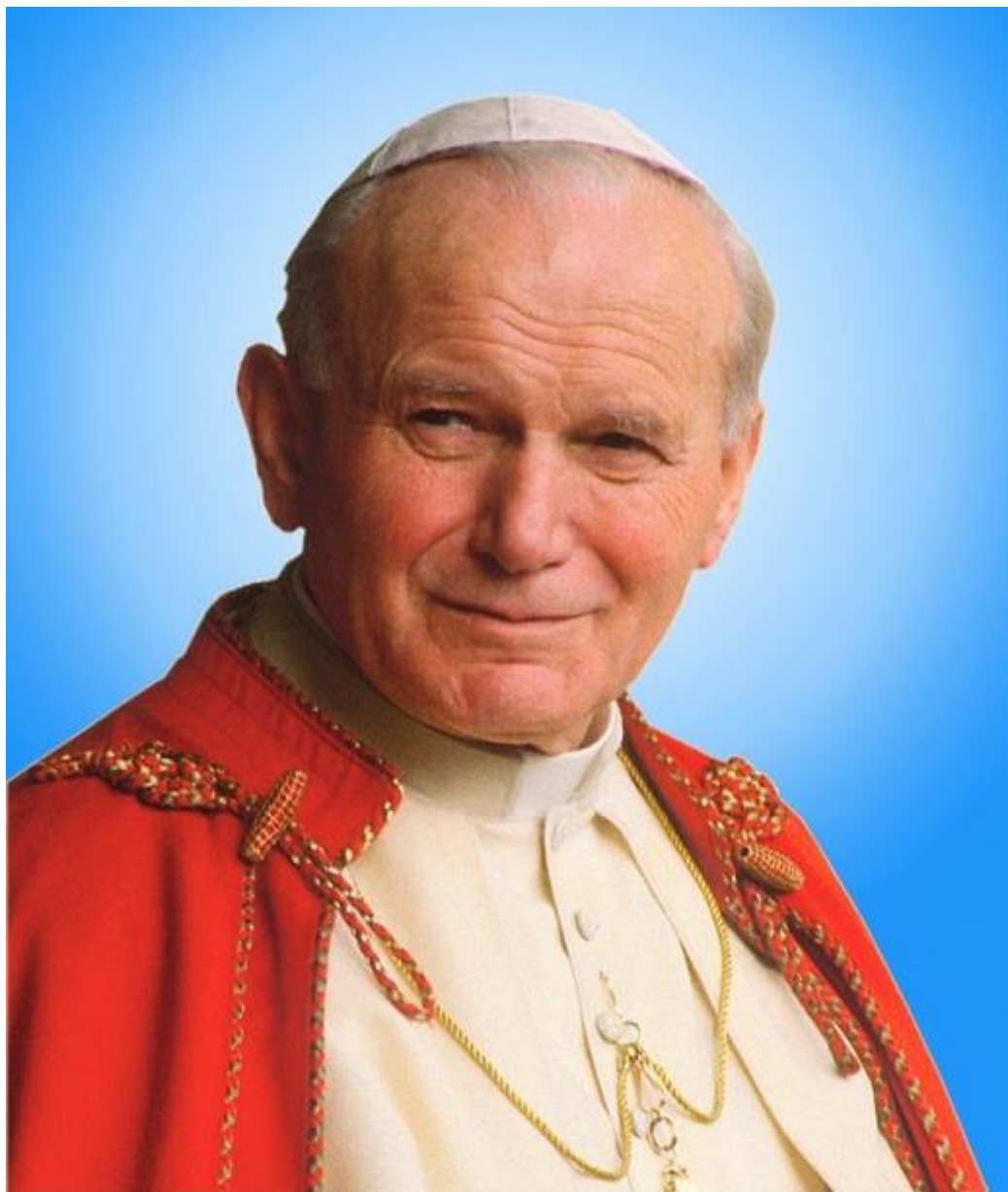
2024. október - TEMPLOMBÚCSÚ

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„A jó, amit teszel, holnap már feledésbe megy,
MÉGIS TEDD A JÓT!” (Kalkuttai Szent Teréz)

SZENT II. JÁNOS PÁL

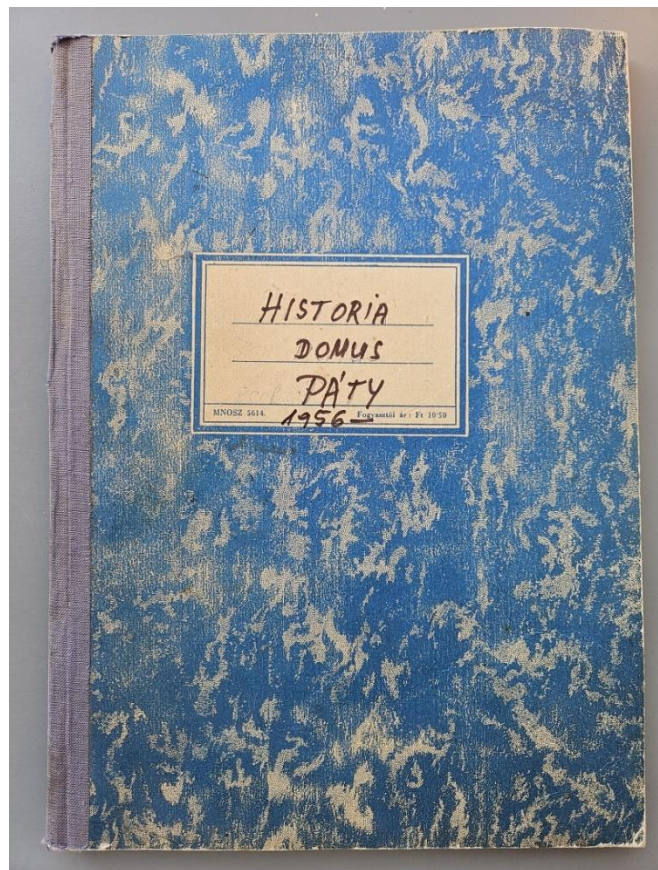
NÉMETH LÁSZLÓ IMRE: A PÁTYI PLÉBÁNIA HISTORA DOMUSA

A historia domus latin nyelvű kifejezés jelentése „háztörténet”. Plébániák, szerzetesházak napi történetét feldolgozó, általában a plébános, házfőnök által vezetett naplószerű könyv. Az egyházi történetírás fontos forrása, amelynek jelentőségéről többek között Vanyó Tihamér bencés történész és Félegyházi József professzor tettek közzé tanulmányokat. Az Esztergomi Főegyházmegyében az 1858-ban tartott tartományi zsinat előírta a historia domus vezetésének kötelezettségét, amelyet kézzel írtak és a kerületi esperes ellenőrizte vezetését. Manapság az interneten található számítógéppel írt plébániai historia domusok, például: Kecskemét, Szent Család plébánia

<https://szentcsaladplebania.hu/2015/12/08/mar-digitalisan-is-elerheto-a-historia-domus/>. A pécsi egyházmegyében fellelhető historia domusokról Vértesi Lázár írt a közelmúltban egy tanulmányt. Szerzetesházak historia domusára példa többek között a bajai ferences kolostor historia domusa az 1694-1840 közötti évekből, amely 1991-ben a bajai Türr István Múzeum kiadásában jelent meg.

A budakeszi plébánia felújítása során most nyáron került elő a pátyi historia domus, az 1956 és 1988 közötti évekből. Érdekessége, hogy 1956. október 1-jén kezdték írni úgy, hogy jó sok lapot kihagy-

tak a füzet elején, feltehetően azzal a szándékkal, hogy a korábbi hónapok, akár évek történetét majd pótolják. Erre azonban nem került sor. A füzetben 28 oldalt írtak tele, amely 32 év történetét öleli fel. Nincs feljegyzés az 1976. és 1977. évről.

A füzet azért került Budakeszire, mert Pátyot egy időben Budakeszről látták el. A pátyi plébánia ellátásában bekövetkezett változás alkalmával pedig megfeledezhetek arról, hogy az ott vezetett füzetet átadják a felelős lelkipásztornak. Ez lehet az oka annak, hogy 1988-tól nem folytatták az írását. A most szerencsésen előkerült historia domusból néhány szemelvényt közreadok, amely mutatja történelmi forrásértékét:

Miklós József bejegyzései:

1956. október 1-vel Megyéspüspök Úr saját kérésére Biczó József lelkész Székesfehérvár-Vízivárosba helyezte. Nem győzte már türelemmel és idegekkel a sok közönyt és a pletykát, amit Pátyon a katolikus papokkal szemben gyakorolnak. Helyébe október 2-án Sárhatvan-Nagyhörcsökről Miklós József került.

(1927-től 1968-ig Shvoy Lajos volt a megyéspüspök, Biczó József 1953-tól volt pátyi lelkész, Miklós József 1966. október 1-én került Szárra).

1956. október 22-én megmozdult Budapest, majd országos arányokat öltött a küzdelem a sok jogos és vélt sérelem harcokat robbantott ki, főként Budapesten. Távozásra kényszerítették a Rákosi-Gerő irányzat embereit. Községünkben higgadtan viselkedtek, se egyik, se másik irány emberei nem követtek el túlkapásokat.

1962. év: Októberi ájtatosságok a meginduló II. Vatikáni Zsinat sikeréért. 11-én reggel ½ 9-kor harangszó jelzi a zsinat ünnepélyes megnyitását. Imádkozzunk!

Makó Dávid bejegyzése, aki 1967-1971 között adminisztrátor, 1971-1978 között plébános volt:

1967. november 11-én Püspök atya véglegesen kinevezett pátyi adminisztrátornak. [...] December 8-án az albertfalvai plébániáról Pátyra költöztem. [...] A házvezetői teendőket Budavári Ferencné vállalta, aki egyben az Egyházközség kántora, sekrestyése és adószedője. [...] A hívek örömmel értesültek a végleges diszpozícióról és szeretettel fogadtak.

Bartoss Sándor torbágyi plébános bejegyzése, aki 1984. október 1-jén vette át a plébánia vezetését Geiger Jakab plébánostól és azt oldallagosan látta el:

1985. április 27-én megkaptam a diszpozíciót. Eszerint 1985. május 15-én végre kap plébánost Páty Vörös Sándor főtisztelendő atya személyében. *(1986-ban betegszabadságot kapott, majd nyugállományba vonult.)*

Dr. Németh László budakeszi plébános bejegyzése:

1986. augusztus. A főpásztor más lehetősége nem lévén, Pátyot a Budakeszi plébánia lelkipásztori gondozására bízta. Szegény főpásztorunk sok gondot okozott Páty ... *(1982-től 1991-ig Szakos Gyula volt a főpásztor.)*

És végül az utolsó bejegyzések egyike:

1988. szeptember 25. Pátyon bérmálás. Beteg főpásztorunk nagy áldozattal eljött, hogy a 23 fiatalnak kiszolgáltassa a szentséget és a kívül-belül felújított kápolnát felszentelje. Ő is misézett.

Harkai Gábor plébános 2022-ben a historia domus írásával engem bízott meg. 2022. szeptember elsejétől vezetem a historia domust elektronikus formában. Ez lehetőséget teremtett arra is, hogy az események leírása mellett a historia domusba mellékletként dokumentumok, hirdetések, újságcikkek és fényképek is helyet kapjanak. Az 2023. évi historia domus például, ami az első teljes év, 199 oldalból áll, amelyből a naptár része 45

oldal, a hirdetések 22 oldal, a dokumentumok, jegyzőkönyvek 45 oldal, a sajtó 48 oldal, amit 90 fénykép zár. Három nyomtatott példány készült belőle, amelyből egy a plébániáé, egy Harkai Gábor plébánosé, egy pedig az enyém. A pátyi historia domus kötetei bőséges anyagot nyújtanak tehát majd az egyházközség történetének megírásához, amikor a levéltári dokumentumokra vonatkozó szabályok szerint majd kutathatóvá válnak.

FERENC PÁPA HOMÍLIÁJA A SZINÓDUS NYITÓMISÉJÉN: VALAMI ISTEN TERVE SZERINTI ÚJ SZÜLESSEN!

Október 2-án délelőtt a Szentatya szentmisét mutatott be a Szent Péter téren a Püspöki Szinódus XVI. Rendes Közgyűlése második ülészakának megnyitása alkalmából. A mostani szinódus témája: „Egy szinodális Egyházért: közösség, részvétel és küldetés”.

Az alábbiakban Ferenc pápa homíliájának rövidített, szerkesztett változatát közöljük.

Az ígéret földjére vezető úton Isten azt kéri népétől, hogy hallgasson az általa küldött „angyal hangjára” (vö. Kiv 23,20-22). A szinódus is egy út, amelyen az Úr a kezünkbe helyezi egy nagy nép történetét, álmait és reményeit: a világ minden táján élő nővéreinkét és fivéreinkét - akiket ugyanaz a hit vezet, ugyanaz az életszentségre törekvés mozgat -, hogy velük és értük próbáljuk megérteni, milyen utat kell követnünk, hogy eljussunk oda, ahová az Úr akar vezetni bennünket. De hogyan tudjuk mi meghallani az „angyal hangját”?

Az a dolgunk, hogy a Szentlélek segítségével meghallgassuk és megértjük a hangokat, vagyis az elképzeléseket, a várakozásokat, a javaslatokat, hogy együtt felismerjük az Egyházhoz szóló Isten hangját. Szinódusi közgyűlésünk nem országgyűlés, hanem a közösségben való meghallgatás helye, ahol - ahogy Nagy Szent Gergely mondja - amit valaki részben birtokol, azt a másik teljesen birtokolja, és noha egyesek sajátos adottságokkal rendelkeznek, minden a testvéreké a „Lélek szeretetében”. Ezért meg kell szabadulnunk attól, ami bennünk és közöttünk megakadályozhatja, hogy a „Lélek szeretete” harmóniát teremtsen a sokféleségben. Nem képes meghallani az Úr hangját, aki önhittent azt hiszi és azt állítja, hogy kizárólagosan ő birtokolja (vö. Mk 9,38-39). Ehelyett minden szót hálával és egyszerűséggel kell fogadni, hogy visszhangja legyen annak, amit Isten a testvérek javára adott (vö. Mt 10,7-8). Konkrétan, vigyázzunk arra, hogy felszólalásaink ne váljanak védekezésre kényszerítő érzékenykedéssé vagy elképzeléseink másokra erőltetésévé, hanem ajándékként ajánljuk fel őket, arra is készen, hogy feláldozzuk azt, ami részleges, ha ez azt szolgálja, hogy közös munkánkból valami Isten terve szerinti új szülessen. Ellenkező esetben süketek párbeszéde fog zajlani, ahol mindenki megpróbálja „a saját malmára hajtani a vizet” anélkül, hogy meghallgatná a többiekét, és főleg anélkül, hogy meghallgatná az Úr hangját. Nem mi tudjuk a megoldást a problémáinkra, hanem ő (vö. Jn 14,6), és ne feledjük, hogy a pusztában nem tréfálkozhatunk: ha valaki nem figyel a vezetőre, és azt hiszi, hogy elég önmagának, az éhen és szomjan halhat, magával rántva másokat is. Hallgassuk hát Istennek és az ő angyalának a hangját, ha valóban biztonságban akarunk haladni, határainkon és nehézségeinken túl (vö. Zsolt 23,4).

„Szárnyai alatt menedéket találsz” (Zsolt 91,4). A szárnyak erős eszközök, erőteljes mozdulataikkal képesek felemelni a testet a földről. És bár ilyen erősek, le is lehet engedni és össze is lehet csukni őket, pajzssá és

befogadó fészekké tehetők a melegségre és védelemre szoruló kicsinyek számára. Ez annak a szimbóluma, amit Isten tesz értünk, egyben követendő példa is. Köztünk sok erős, jól felkészült ember van, akik képesek a gondolkodás erőteljes mozdulataival és ragyogó meglátásaival a magasba emelkedni. Mindez nagy gazdagság, mely sarkall bennünket, serkent, időnként kényszerít arra, hogy nyíltabban gondolkodjunk és határozottan haladjunk előre, továbbá segít abban, hogy a kihívásokkal és nehézségekkel szemben is szilárdak maradjunk a hitben. A magasba emelkedni tudás egyben olyan ajándék, amelyet a megfelelő időben azzal a képességgel kell összekapcsolni, hogy izmainkat ellazítsuk és meghajoljunk, hogy befogadó ölelésként és menedékhelyként kínáljuk fel magunkat egymásnak: hogy - amint Szent VI. Pál mondta - „testvéri otthon [...], szorgalmas tevékenység műhelye, lángoló lelkiesség imaterme” legyünk. Itt mindenki annál természetesebben és szabadabban fogja tudni kifejezni magát, minél inkább azt érzi, hogy őt szerető barátok veszik körül, akik tisztelik, becsülik és meg akarják hallgatni mondanivalóját. Ölelés, védelmezés és gondoskodás! Az Egyház a hivatásánál fogva a gyülekezés vendégszerető helye, ahol „a kollegiális szeretet tökéletes harmóniát követel, melyből erkölcsi ereje, lelki szépsége, példamutatása fakad” (uo.). Ez a szó nagyon fontos: „harmónia”. Nincs többség, nincs kisebbség! Ez lehet az első lépés. Ami fontos, ami alapvető, az a harmónia, melyet csak a Szentlélek tud megteremteni. Ő a harmónia mestere, aki a sok különbözőségből, a sok különböző hangból képes egyetlen hangot teremteni. Gondoljunk csak pünkösdi reggelére, ahogyan a Lélek megteremtette azt a harmóniát a különbözőségeken! Az Egyháznak szüksége van „békés és nyitott helyekre”, melyek mindenekelőtt a szívekben jönnek létre, ahol mindenki elfogadottnak és befogadottnak érzi magát, mint az anyja ölében fekvő gyermek (vö. Iz 49,15; 66,13), mint az apja arcához emelt csecsemő (vö. Oz 11,4; Zsolt 103,13).

És így jutunk el a harmadik képhez: a gyermek. Az evangéliumban maga Jézus az, aki „középre helyezi” a gyermeket. A tanítványok azt kérdezték tőle, ki a legnagyobb a mennyek országában. Ő pedig azzal válaszol, hogy biztatja őket: váljanak kicsivé, mint egy gyermek. De nem csak erről van szó: azt is hozzáteszi, hogy aki befogad egy gyermeket az ő nevében, az őt fogadja be (vö. Mt 18,1-5).

Ez a paradoxon számunkra alapvető. A színódus, tekintettel jelentőségére, bizonyos értelemben azt kéri tőlünk, hogy „nagyok” legyünk - elménkben, szívünkben, szemléletünkben -, mert „nagyok” a tárgyalandó témák, és tágasak, egyetemesek azok a problémakörök, amelyekhez kapcsolód-

nak. És éppen ezért nem engedhetjük meg magunknak, hogy levegyük a szemünket a gyerekekről, akit Jézus ma összejöveteleink és munkamegbeszéléseink középpontjába állít, hogy emlékeztessen bennünket arra, hogy csak úgy „nőhetünk fel” a ránk bízott feladathoz, ha leereszkedünk, ha kicsivé válunk, és alázatosan ekként fogadjuk be egymást. Az Egyházban az a legmagasabb, aki leginkább leereszkedik.

Emlékezzünk arra, hogy Isten éppen kicsivé válva „mutatja meg nekünk, mi az igazi nagyság, sőt, hogy mit jelent Istennek lenni”. Nem véletlenül mondja Jézus, hogy a gyermekek angyalai „szüntelenül látják a mennyei Atya arcát” (Mt 18,10): vagyis olyanok, mint az Atya szeretetének „távcsövei”.

Fivéremeim és nővéremeim, a világ felé fordított tekintettel folytassuk ezt az egyházi utat, mert a keresztény közösség mindig az emberiség szolgálatában áll, hogy mindenkinek hirdesse az evangélium örömét. Szükség van rá, különösen történelmünk eme drámai órájában, amikor a háború szele és az erőszak tüze egész népeket és nemzeteket perzsel fel.

Hogy a Boldogságos Szűz Mária közbenjárásától a béke ajándékát kérjem, vasárnap a Santa Maria Maggiore-bazilikába megyek, ahol a szent rózsafüzért fogom imádkozni, és könyörgő fohással fordulok a Szűzanyához. Kérlek benneteket, a szinódus tagjait, hogy ha lehetséges, csatla-

kozzatok hozzám ebből az alkalomból. Arra kérek mindenkit, hogy a rá következő napon, október 7-én ima- és böjti napot tartson a világ békéjéért. Járjunk együtt, hallgassuk az Urat, és hagyjuk, hogy a Lélek fuvallata vezessen bennünket!

Forrás: <https://www.magyarkurir.hu/ferenc-papa/ferenc-papa-homiliaja-szinodus-nyitomisejen-valami-isten-terve-szerinti-uj-szulesen>

PÁTY ELSŐÁLDÓZÁS 2024. MÁJUS 12.

**MAKKOSMÁRIA
2024. SZEPTEMBER 29.**

**ESZTERGOM
2024. OKTÓBER 12.**

TÜZEL A NAP, PERZSEL A NYÁR

Nyári szabadságra csomagolva a legfontosabb dolgok egyike a megfelelő olvasmány kiválasztása. Mióta nyugdíjba kerülve a nyári szabadságom igencsak meghosszabbodott, ez a feladat korántsem korlátozódik egy-két kötetre, mert az otthoni könyvespolcon ilyenkor ritkábban válogathatok. Aztán a könnyebb és komolyabb műfajok között is egyensúlyt kell találni. Talán átnézek majd a helyi könyvtárba is... Végül gyakran a véletlen dönt.

Lektűrökről, valljuk be, ezen a perzselő nyáron csak néha álmodtam, mikor a tüzelő Nap a paradicsom és a körte gyümölcsét a kertben barnára égette, én pedig a hajnali és esti locsolás, a gyomokkal vívott öldöklő küzdelem közepette, könnyű ebéd után a hűvös szobában ágyamra dőltem egy kis szieszta. A külvilág zaja azonban ide is elhatott. Az ablakon át a vonat és az országút zúgása - mintha egy vízesés mellett élnénk. A rádióból pedig a politikai propaganda és az egyre bántóbb és reménytelenebb békétlenség, a háborúk és az ideológiai viták fegyverropogása. Uram! Hol a Te Békéd, amit megígértél nekünk?

Móricz Zsigmond „boldog ember” és Kaffka Margit Pórtelky Magdája száz évvel ezelőtt milyen más világról beszél! Az a világ mégis érthető és élhető volt, sok-

szor még a szűkös napi kenyér mellett is. Ma pedig sokan fanyalogva eszik húsvétkor a dinnyét, mert nem elég édes. Mi, két öreg, örömmel kóstoljuk kertünk első zöldhagymáját, uborkáját, paradicsomját, ami ugyan nem olyan szép, mint a Lidl áruja, de mennyivel zamatosabb! Hanem a szabadságnak titulált zűrzavar, ami nemcsak a médián keresztül jut el hozzánk, de már az utcán, a vonaton, s bárhol meg-meglegyint, megrontja a legszebb, legjobb pillanatokot is.

A világ megint mintha kétfelé szakadt volna. Mindkét ellentétes fele a szabadság bajnokának hirdeti magát, a másik félre pedig bűzös sarat dobál. Bármi történik, a dolgról magáról jó ha egy napig hallunk szűkös tényeket, a körülötte zajló szócsata azonban hetekig visszhangzik. „Mindig kockázatos - így int Molnár Tamás Az autoritás és ellenségei c. kötetében -, ha filozófiaiak szánt tételekben keveredik az érzelem és az érvelés, mégpedig az utóbbi kárára.” A vita valójában szűk körben zajlik: a nevek, az érvek, a vádak egyre ismétlődnek. „Az utca embere” viszont szubjektív módon, többnyire ellen-szenve, dühe, személyes érintettsége szerint foglal állást. Majd mérgesen eltekeri a rádiót.

Milyen szép a vers: „Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet!” (József Attila: Levegőt!) És milyen

egyszerű lenne ez így! De a dolog sokkal bonyolultabb. Akár egy DNS-spirál, sokszor visszaköszön. Bizonyára igaza van Molnár Tamásnak. Fordítva igazabb: inkább a rend szüli a szabadságot. A rend hiánya ugyanis nem szabadság, hanem zűrzavar, anarchia. Ő az autoritásról írva ezt fejtegeti, a családtól az emberi csoportosulások mind magasabb lépcsőfokain föl az államig. Hiszen az ember sosincs egyedül, még Robinson szigetén sem. Ott is jelen van mindaz, aki hiányzik - a barát, a család, a társadalom. Mindazok, akiknek készségeinket, eszközeinket, tudásunkat köszönhetjük. Mögöttünk ott van a múlt: sok-sok generáció tapasztalata, bölcsessége. Előttünk pedig, akik vezetnek, akikre föltekintünk. És mellettünk, körülöttünk ott nyüzsögnek szűkebb és tágabb körökben társaink: sorstársaink és vetélytársaink, felebarátaink és ellenfeleink.

Márai Sándornak van egy novellája: A magány. „Jean-Louis, a zenész, letette a kanalat és csendesen és határozottan ezt mondotta:

- Én elmegyek közületek, mert egyedül akarok élni.

- Nem fogod bírni. - mondta az anyja.

- De - mondta Jean-Louis vértelen szájjal. - Most már fogom bírni.”

És Jean-Louis elment, és lassan mindent elhagyott és mindentől elbúcsúzott, míg végül egy teljesen néptelen és üres városban rájött, hogy a várost kiürítették, és ő ott teljesen egyedül maradt. Ekkor különös szorongást érzett. Szava süketen visszhangzott az üres házak között, melyeknek nem volt értelmük többé. Jean-Louis „megértette ezt és félni kezdett.

- Érdekes - gondolta. - Emberek nélkül a magánynak és a fájdalomnak sincs értelme. Ezt nem tudtam eddig.”

De hol van itt az autoritás? Mi is az az autoritás? A szó a politikából ismerős: autoritárius, tehát tekintélyuralmi rezsimekről hallunk, mint szélsőséges, fasisztoid rendszerekről. Az autoritás mégsem fordítható egyszerűen tekintélynek, különösen nem diktatúrának. (Jaj de nehéz sokszor lefordítani egy szót!) Az autoritás eredendően inkább valami rendező elv, valami felsőbbtség, valami tiszteletre méltó az emberi közösségekben. Molnár Tamás szerint „az a kötőanyag, amely együtt tartja az embereket, az a tényező, mely lehetővé teszi nekik, hogy támaszkodjanak egymásra a társadalmi, materiális és kulturális tranzakciók során, a sok-sok szükséges és kölcsönös engedmény közepette. [...] Veszélyes vagy kritikus helyzetekben a többség azért engedelmeskedik készséggel annak, aki a hierarchiában

fölötte áll, annak az egyetlen embernek, akinek joga van parancsolni, mert ez mentheti meg a csoport tagjait az összezavarodástól, a szétszóródástól vagy a haláltól.” Tehát ez a kötőeleme a föntebb említett Rendnek. A rend és a hierarchia, az alá-, fölé- vagy mellérendeltség ugyanis együtt jár, szinte szinonim. Ezért nem kell mindenkinek újra feltalálnia a maga számára a keretet, az írást, a központi fűtést... Mert van, akitől tanulhatunk, akire éppen ezért felnézünk.

Érdekes, hogy az éles szemű megfigyelők mint Molnár Tamás vagy Márai Sándor (Napló 1968-1975), már 1968 diáklázadásai után - 50 éve! - figyelmeztettek a veszélyre. Molnár Tamás tételesen kimutatta, milyen abszurdum, ha a diák maga választja meg a tanárát és a tananyagot, vagy ha a katonák maguk döntenek, végrehajtják-e a parancsokat. Ha szakmai tudást igénylő problémákról dilettánsok népszavazással döntenek. A Rend ilyenén félresöprése, bármily demokratikusan, tehát többségi alapon történik is, rendtelenséget, anarchiát szül, netán végveszélyt.

Ugyan mit mondanának ők napjaink ideológiai vitáira!

Ám amivel a médiában találkozunk, nem is vita, az valóságos ideológiai csatazaj. Nem érvek csapnak össze, hogy egymást meggyőzzék, a küzdő felek mind egymás megsemmisítésére töreksze-

nek. Jobb esetben csak szellemileg, de gyakran fegyverrel, gyilokkal is. Illusztris folyóiratunk, a Rubicon nyár végi számában a 20. század diktátorai közül tizenháromnak az élet- és jellemrajzát olvashatjuk. Közülük tízen keresztény országban születtek, éltek, uralkodtak. Mégsem fedezhetjük fel rajtuk a kereszténység főparancsainak, a szeretetnek és megbocsátásnak a halvány árnyékát sem. Napjainkban mintha az ő szellemük is kísértene.

Mikor megláttam Henri Boulad atya könyvecskéjének címlapját: Aki megbocsát, Istenhez hasonló, bevallom, megdöbbenett. Miként lehet földi ember bárhogyan is Istenhez hasonló? Még hozzá egyetlen röpke megbocsátás árán?

A szerző maga ad választ írásának első mondatával. „A megbocsátás és a kiengesztelődés Istenből származik, ezek isteni cselekedetek az emberek által.” Lám, a szentmiseben is azt halljuk: „Engesztelődjétek ki szívből egymással!”

Gondoljunk talán a szőlőmunkásokra Máté evangéliumának 20. fejezetében (Mt 20,1-16), és tünődjünk el rajta egy kicsit! Vajon miért, hogy aki csak egyetlen órát dolgozott, az is megkapja az egy dénárnyi napi bért? Mert Isten elengedi neki a megelőző órákat azok minden emberi mulasztásával, vétkével, és többé nem is emlékezik rájuk(!). Mi pedig mennyire hajlunk arra, hogy ha meg is bocsá-

tunk valakinek, kimondva-kimondatlan bizony hozzátesszük: De nem felejték ám! Ismerlek, Jómadár!

Pedig - mondja Boulad atya - „aki megbocsát, nem veszít semmit, sőt nyer! Nyer, mivel növekszik, és túlnő önmagán. A megbocsátás felhívás önmagunk legyőzésére.” Mi viszont nem gondolunk az ő tanítására: „A krisztusi kereszt értelme: meg nem törtétté tenni a bűnt azáltal, hogy elenyészik a szeretet mélységében.” Amikor Máté evangéliumában azt olvassuk: „Legyetek tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5,48), ez azt jelenti, hogy „nem kevesebbre, mint az isteni minőségek követésére kell törekednünk.” Erre buzdít Pál apostol is, mikor a kinyilatkoztatás ígéretét így foglalja össze: „Isten lesz mindenben minden” (1Kor 15,28).

Nagyon szép példát említ Jákli István Szent István, az ember c. jellemrajzában: „Amikor István futni hagyta anyja legyőzött bátyját, az erdélyi Gyulát, sőt utána küldte feleségét és gyermekeit is, Thietmar merseburgi püspök csodálkozva alapította meg: »Sohase hallottam, hogy valaki így kímélte volna a legyőzöttet.« Pedig bizonyára ő is ismerte Szent Ágoston szentenciáját a Civitas Dei-ből: „Boldognak azokat a fejedelmeket mondhatjuk, akik a megtorlásban késedelmesek, de könnyen megbocsájtanak, akik a

megtorlást az állam kormányzásából és védelméből fakadó szükségnek tekintik, de nem az ellentétekből támadó gyűlölet kiélésére használják fel.”

„Aki tehát megbocsát - mondja Boulad atya -, Istenhez hasonlóan cselekszik. Hozzájárul a maga részével a mindent átfogó béke megteremtéséhez e világban.”

A kis kötet ennek az isteni cselekménynek a részleteit bontja ki, látja el hozzá olvasóit „módszertani jó tanácsokkal”. Végül imával fordul a Teremtőhöz segítségért.

*Uram, segíts nekem, hogy jóakarattal tanítsak másokat,
mit jelent a bűn feloldása mindkét fél számára
ma és az örökkévalóság dimenzióiban.
Vezesd az én szívemet, hogy fölismerje a szellemit minden élőben,
hogy csöndes dalokban szakadatlan hálát adjon Neked.
[...]
Mert Isten mindig magához vesz minket
a mi kicsi mindennapjainkból tágasabb térbe,
ha szeretünk és megbocsátunk az ő kegyelmével,
amellyel hív és kísér bennünket.*

Molnár László Aurél

KARITÁSZ HÍREK

Maroknyi csoportunk „tartja a frontot”. Hálásak vagyunk azért, hogy az Atya mindig küld egy-egy új embert, aki konkrét feladatokban segítségünkre siet. Így lehetséges, hogy az ősz kezdetével egy régi-régi rászorulónk komoly orvosi segítséghez jutott. Csekély rendszeres járulékot és egészségbiztosítást is igyekszünk részére intézni. Új esélyt kapott az életben az élethez, imáinkkal kísérjük, és minden tőlünk telhető segítséget megadunk neki ahhoz, hogy valóban sikerüljön új életet kezdenie. Ez azonban csak komoly összefogással lehetséges. Tulajdonképpen állandó munkára lenne szüksége. Ezért ha valaki tudna olyan munkalehetőséget Pátyon vagy valamelyik környező településen, amelyhez nincs szükség szakképesítésre, az keressen meg bennünket!

Több nagy szegénységben, betegségben élő rászorulónak nyújtottunk segítséget a nyár folyamán, ügyintézés segítségével, tárgyi adományban egyaránt. Egy férfinak szemüveget csináltattunk, két családnak (használt) mosógépet vettünk, egynek centrifugát kölcsönöztünk, ami azóta már egy másik családot is kiszolgált pár hétig.

A kenyérsztás egész nyáron folytatódott, és most is folytatódik. Ezúton

is hálásan köszönjük a Kovászda nagylelkű adományait.

A Cívilizációra nagyon készültünk, 100 db karitás logós papírzacskót ragasztottunk egyik este vidám beszélgetés közben, melyekbe sajtos rudacskákat szeretünk volna csomagolni, és azt osztogatni egy-egy bibliai idézettel megtoldva a rendezvényen. Itt is szeretnék köszönetet mondani azoknak az asszonyoknak, akik több kg rudacskát megsütöttek. Sajnos az eső elmosta a rendezvényen való részvételünket, úgyhogy jövőre nem kell majd azon gondolkoznunk, hogy „mit főzzünk”. Ilyenkor azért szokott párezer forint adomány befolyjni, ez most elmaradt. A templomban kihelyezett karitás feliratú adománydobozba folyamatosan várjuk az adományokat.

Őszi élelmiszergyűjtésünk november 10-ig tart, és elsősorban konzervet, tésztát, levesport, teát, cukrot, édességet, száraz hüvelyeseket, rizst várunk.

Folyamatosan kapunk pénzbeni adományokat, melyeken gyógyszert, élelmiszert tudunk venni, ezért is hálás köszönet.

Schumicky Ildikó

MIT MOND NEKED A BIBLIA?

Beszámoló egy közös imádkozási formáról, a Biblia segítségével

A Levendula Házban körülbelül 4 éve imádkozunk ezen a módon, amit szívesen megosztok azokkal, akik az imádkozás e formája iránt érdeklődnek.

A Katolikus Igenaptár alapján olvassuk a napi evangéliumot, majd a napra kijelölt zsoltárt.

A Szentírás olvasása előtt két imát mondunk közösen. A Szentlelket hívjuk segítségül, hogy nyissa meg szívünket, világosítsa meg elménket a Biblia mondanivalójának megértéséhez. Majd Foucauld atya imáját (innen kapta nevét ez a „módszer”), ami az Úr Jézusnak szóló felajánlással kezdődik. A záró részben indokolunk. „Végül azért is olvasom az Írást, hogy mások is megszeressenek téged... mert a kincsre, amelyet felfedeztem, nekik is szükségük van.”

A választott evangéliumot háromszor olvassuk el, mindig más személy, 7 – 7 perc csöndet hagyva utána az elmélkedésre.

1. Az első körben keressük azt a szót vagy verset, ami megérintett minket, majd megosztjuk egymás után, indoklás nélkül.

2. A második felolvasás utáni csöndben azon elmélkedünk, miért választottuk azt a szót vagy mondatot és hol találunk hasonló szituációkat a Szentírásban. Ezt röviden ismertetjük.

3. A harmadik felolvasás utáni csöndben megfogalmazzuk magunk számára azt az Örömhírt, amit a szöveg olvasásával fedeztünk fel. Ezzel a megosztással zárjuk az ima ezen részét.

A zsoltárt felváltva olvassuk. Ha annak üzenetét össze tudjuk kapcsolni, akár átvitt értelemben is az olvasott evangéliummal, azt szintén megosztjuk. Az imában való találkozást a Szentléleknek szóló hálaadással zárjuk.

Tekintettel arra, hogy ugyanazon bibliai szövegből más – más szó vagy vers érint meg minket, befogadjuk azt, amit a másik mond, minden megjegyzés nélkül. A csoporttagok egymásra figyelve gazdagodnak ettől.

Heti egy alkalommal jövünk össze. A „Covid” idején komoly megtartó erő volt számunkra. Abban az időben 7-8 fővel működtünk. Most 6 fővel működünk.

Végül megjegyzem, hogy a Biblia segítségével történő imádkozás többféle módja ismert. A fenti egy a többi között.

Dr. Dobóné dr. Bán Mária

ADVENTI KONCERTET AD PÁTYON A GEMMA ÉNEKEGYÜTTES

Advent 4. vasárnapjának előestéjén, december 21-én, szombaton este 7 órakor adventi koncertet ad Pátyon, a Szent II. János Pál Templomban a Gemma Énekegyüttes. A koncertre a

belépés díjtalan, de minden támogatást szívesen fogadunk templomunk belső építészeti terveinek megvalósulásához.

Fotó: Orbán Domonkos

Az énekegyüttes 1996-ban alakult Budapesten. Tagjai kivétel nélkül valamilyen módon a Magyar Örökség díjas Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolához kötődnek - volt növendékek, illetve az iskolában oktató tanárok. Az évek során az énekesek száma 14-re bővült, színesítve-bővítve a közös hangzást és zenei nyelvet. Repertoárjukat főként a régizene és a kortárs zeneirodalom adja, ám kitekintésként

szívesen nyúlnak más műfajokhoz is: a barokk és a jazz világa sem áll távol tőlük.

Az énekegyüttes rendszeresen koncertezik, többségében szakrális helyszíneken, templomokban, de különböző fesztiválok, koncertsorozatok, versenyek szereplőjeként világi színpadokon is megjelennek itthon és külföldön egyaránt. Jelentősebb fellépéseik közé tartozik Arvo Pärt Te De-

um-ának megszólaltatása a Zeneakadémián, megfordultak a Művészetek Völgyében, visszatérő vendégei a nyíregyházi Cantemus Fesztiválnak.

2014-ben meghívást kaptak Baszkföldre, a Tolosai Nemzetközi Kórusversenyre, melyhez kapcsolódóan nyolcállomásos koncertturnén jártak Észak-Spanyolországban, 2018 őszén pedig a "Voci d'Europa" zenei fesztivál vendégei voltak Szardínia szigetén.

2017 áprilisában az énekegyüttes a Budapesti Nemzetközi Kórusversenyen - a verseny legmagasabb pont-

számaival - megnyerte a Musica Sacra és a Kamarakórusok kategóriákat.

A koncert repertoárján egyebek mellett Kodály, Gyöngyösi, Parsons, Rachmanyinov, Schütz, Lassus és Byrd művei csendülnek majd fel.

A koncertre minden érdeklődőt szeretettel várnak az együttes tagjai és a koncertet szervező Páty Római Katolikus Templomért Alapítvány.

*Dr.Kővágó István szervező,
kuratóriumi titkár*

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**

(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

A kiadványt támogatta:

Nemzeti Együttműködési Alap
(NEAO-KP-1-2024/1-000705)

Páty

Római Katolikus Plébánia

Képviseli: **Harkai Gábor plébános**

Székhely: 2071 Páty, Munkás tér, hrsz.: 884/5.

Telefon: (06-26) 371-468

Adószám: 19835972-1-13

Bankszámlaszám:

CIB Bank: 11103303-19835972-36000001

Email: titkar@ude.hu

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.